

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 11. maja.

Ne po krivem sluli so politiki italijanski po vesoljnem svetu, kajti uspeh nanizaval se je k uspehu. Mali Pijemont delal je pod narodne ideje praporom čudesa, poraze svoje s svojih zaveznikov pomočjo spreminjal v zmage in naposled ves apeniški poluotok zjedini v jedno telo. Do teh sijajnih uspehov pripomogli so jim nauki Machiavellijevi, neka prirojena jim zavrata previdnost in — čudovita sreča.

A slednja ni jim ostala zvesta. Omamljeni po prejšnjih deloma nezasluzenih uspehih, hoteli so na vsak način igrati primerno ulogo kot novopečena velesila evropska in tekmovali z drugimi v stoletjih utrjenimi državami, zlasti s sorodno Francozsko. Ko je slednja zasela Tunis in Italijanom takorekoč izpred nosa vzela jako mikaven plen, bil je šovinizem italijanski globoko užaljen in ko se je baš ob istem času začela nečuvna reklama za nemško kolonijalno politiko, za Kamerun, Kongo in druga taka tropična nebesa, čutili so tudi vsi Italijani od ministra pa do zadnjega „lazzaroni“-ja, da tudi Italiji treba kolonij, prekmorskih naselbin, ker le potem bode dostojno zastopana v koncertu evropskem.

In dobili so srečno svojo kolonijo. Ob Rudečem morji našlo se je mesto Masava, katerega si še nobeden evropskih vladarjev ni hotel prilastiti. Tu postavili so Italijani svojo trobojnico na puščavsko nabrežje in vsemu svetu se je začelo propovedovati o strateški in trgovinski važnosti tega poprej nepoznanega mesta. Črna kontinenta poznavatelji so sicer z glavami zmajevali, češ, iz te moke ne bode kruha in marsikomu se je čudno zdelo, da bi bili praktični Angleži prezrli baš Masavo, ako je res tolik biser, tudi mej Italijani samimi bilo je nekoliko treznih mož, ki so svarili pred vsakeršnim afriškim pustolovstvom, — toda vse je bilo zaman, vsega naroda bila se je prijala neka mrzlična neravnost in vročerkvneži mej njimi videli so že v bližnji bodočnosti cvetočo in mogočno naselbino, ki bode poleg Masave obsežala vso Abisinijo ter visoko nadkriljevala svetopisemske kraljice Sabe mistično državo.

Z uprav italijansko domišljijo začeli so okoli Masave prisvajati si razne pustote ter že mislili, da jim Abesinija kot zrelo jabolko samo pade v naročaj, kar jih iz prijetnih sanj vzbudi Dogalski poraz, pravo „mesarsko klanje“, pri katerem je oddelek italijanskih vojakov skoro do zadnjega moža podlegel sulicam abesinskim.

Te hekatombe vzbudile so po vsej Italiji narodno strast, hrepenenje po maščevanju, in nerazmerna množica vojakov, do 30.000 mož, odposlala se je v Masavo, krotiti in kaznjevati zlodejske Abesince. Bujne nade porajale so se o tej ekspediciji, upalo se je, da bodo ogromne žrtve ljudi in denarja imele tudi primernege uspeha. A vsega tega ni bilo. Abesinci neso hoteli bika pograbit za roge, niti svoje kože razpostavljati baterijam italijanskim, Italijani pa si neso upali iz varne ograje svojih utrd. In tako sta se sovražnika več mesecev gledala od daleč, ne da bi se bila kdaj do krvavega spoprijela.

Abesincem ni posebno škodilo, da so z Italijani igrali „slepo miš“; Italijanom pa je morilno podnebje afriško pobralo na stotine vojakov in veliko milijonov. Jako čutne te izgube in ozbiljni evropski položaj so je naposled izbistrili. Uvideli so, da v Masavi in okolici ni ničesar iskati, prejšnja bojevitost se je razpršila, na nje mesto pa je stopila splošna nezadovoljnost glede afriške ekspedicije. To nezadovoljnost morala je vlada jemati v poštev in posledica je bila, da se je večina vojakov odpoklicala iz Afrike nazaj.

Vojna z Abesinijo je končala brez boja, Italija se umiče, moralčno poražena. Narodnostna ideja, katera je Italijo zjedini in iz nje napravila velesilo, maščevala se je kruto, ko so se jej Italijani izneverili in hoteli zavojevati narod, braneč svojo nezavisnost, svojo domovino.

Italijanska politika bila je pri tem podjetji nedosledna, kakor so nedosledni vsi njeni državniki, tirajoči poslednji čas jako čudno, breznačelno politiko, katerej ugaja v vsakem vprašanju drugo merilo. „Italija, rekel je Crispi v svojem zadnjem govoru v zbornici, mora z ozirom na svojo zgodovino braniti pravice narodov“, s tem razlogom hotel je upra-

vičevati potuho, katero daje pustolovcem bolgarskim. A trebalo bi najprej dokazati, kakor piše ruski list, da braneč Stambulova, Italija v resnici brani narodne pravice Bolgarov, in potem zakaj Italija ne vzame pod svoje okrilje tudi ... Rumunov, Srbov in ... Zakaj mirno gleja, kako se pritiskajo Francozi v Alzaciji in Loreni? Tu, kakor se vidi, Italije njena zgodovina ne sili potezati se za pravice narodov.

Ta kriva, nedosledna politika zapeljala je Italijo v puste, neobljudene pokrajine afriške, kjer ni družega dosega, nego da je z ogromnimi žrtvami pobirala iz žrjavice kostanj za Angleže, kateri jej pa v odločilnem trenutku morda niti hvaležni ne bodo. Batenberžanu bil je ob svojem času Bismarck prorokoval, da mu utegne bivanje na bolgarskem prestolu biti kdaj prijeten spomin. No, Batenberžanu je spomin na Bolgarsko vsaj v toliko prijeten, da si je poprej prazne žepe napolnil s par milijoni. Italijani pa niti te tolažbe niso imeli. Njih uspehi so povsem negativni. Državna blagajna, katero je bil jedva Sella spravil na pravi tir, kaže vsled tega pustolovstva velik nedostatek, v Afriko odposlana vojna sila pa si je mesto lavorik stekla blamažo.

Govor državnega poslanca gospoda Karola Kluna

v 223. državnozborni seji dne 1. maja 1888.

(Dalje.)

Zato mislim, da bilo bi bolje, da se pusti spodnja gimnazija v Kranji, in če bode trebalo razširi v zgornjo gimnazijo, nego pa v Ljubljani ustanoviti novi zavod. Kmalu se bode preverilo, da bo učencev na novi zgornji gimnaziji ravno toliko, morda še več, nego pa na nadomestni šoli v Ljubljani, ker bi pobrala precej učencev Ljubljanske gimnazije. In ker se vedno povračajo časi, da brezvestni agitatorji te ali one stranke podpihujejo izgrede in motijo brezskrbne mlade ljudi, zato bi v takem odločilnem slučaju tudi bila ložja disciplina na Ljubljanski gimnaziji.

Opomnil sem že, da tudi spodnja gimnazija v Kranji ni bila obiskana tako slabo, da bi se naredba učne uprave s tem mogla opravičevati, in da bi v

LISTEK.

Zavetišče na Grintovci.

Že je nekoliko dni, kar so nam pripovedovali lovci, ki hodijo na planine nad Šent Urško-goro poslušati divjega petelina žarne ljubezni pesen, da Frischaufove kočje ali zavetišča na Grintovci ni več, da ga je silovit snežen plaz pomel brez tiru in sledu, a nismo jim verjeli. Preširnov mornar dekletom ne zaupa, a koliko lovem je verjeti, je tudi dobro znano. Vender zdaj govorili so resnico, zavetišča na Grintovci res ni več.

Bode li znova gradilo se, bode li hriboplazci ostali brez njega, to je sedaj zanje pereče vprašanje. Menimo, da jo bodo težko pogrešali, kajti dandanes je hriboplazenje že živahen sport in osobito naša gorska velikana Triglav in Grintovec sta prišla toli v modo, da si hriboplazci v njihovih zavetiščih podajajo kar drug drugemu vrtno kljuko. Posebno pa se je Grintovec priljubil nežnemu spolu, ker popeti se njemu na vrhunec in uživati z njega bajno diven razgled, ne daje ravno premnogo truda. Brez zavetišča bi tega ne bilo, morali je bodo zopet imeti in ne dvomimo, da kmalu bo zopet stalo na Grintovca južnem pobožju.

„De mortuis nil nisi bene“, a o uničenem zavetišču na Grintovci ne mogli bi dobro govoriti, jedno pa moramo reči, da njegova največja hiba je bila, da ni stalo na pravi mestu in da je živo želeli, da se novo ne zgradi avno ondu.

Stalo je, kakor rečeno, na južnem pobožju Grintovca 1447 metrov visoko, a na takem kraju, da se ni čuditi, da ga je zadla napominana osoda. Bilo je ugodno pristopno le hriboplazcem, ki so prihajali na Grintovec iz Kolske doline, a ugajalo ni tudi tem povsem, kajti o Kokre, oziroma od Suhodolnika do njega ni še polovica poti do vrhunca in vrh tega, ko je pot o njega vedno zlozna, lehkka, celo damam igrača, jed njega do vrhunca vedno bolj in bolj strma in žavneja. Onim hriboplazcem pa, ki so hodili na Grintovec od Kamniške strani iz Bistrice čez Kokrško sedlo pa ni bilo uprav nič primerno, ker je stalo 35 metrov pod Kokrškim sedlom, morali so tedaj del poti dvakrat hoditi.

No na hriboplazce iz Bistrice doline čez Kokrško sedlo gradniki uničenega zavetišča neso mislili, saj se do tedaj od te stni ni popel nobeden turist Grintovcu na vrhunec. Šam slavnostni avstrijski hriboplazec, univerzitetni prof. dr. Frischauf iz Gradca, ki pozna naše pláne, kakor malokdo

in je bil neštivilnokrat na Grintovci, ni šel nikoli iz Bistrice, ampak vedno iz Kokrške doline nanj in neki samo jedenkrat vrnil se je z njega čez Kokrško sedlo v Bistriško dolino, a pot s sedla do Žagane peči mu ni neki kratko ni malo ugajala. Njegov slab utis s te poti je bil gotovo merodajen, da se je zgradilo uničeno zavetišče na napominanem neprimernem kraju. No, bilo kakor bilo, ob gradbi novega zavetišča na Grintovci, trdno smo uverjeni, vzelo bode društvo avstrijskih turistov v dostojen poštrev tudi vse one tehtne razloge, ki živo terjajo, da se to zavetišče zgradi vsaj v visočini Kokrškega sedla, da bode ustrezalo tudi hriboplazcem iz Bistrice doline.

Dolgo smo se čudili, da Kamničani in tujci, ki prihajajo sem v letovišče, hoteč na Grintovec se vozijo po daljni, dragi poti čez Cerklje, Velesalo in Predvor v Kokrško dolino do Vrtačnika, mesto, da bi šli iz bližnje Bistrice peš nanj. Da se prepričamo, kakova je hoja iz Bistrice čez Kokrško sedlo na Grintovec, šli smo šestorica lani na devetnajsti dan julija meseca iz Kamnika v Bistrico in od tod vzdignili se na Grintovec od malo znane in težko pristopne, rekli bi deviške strani, namreč čez Kokrško sedlo. Vodil nas je dobro znani gorski vodnik Tine Uršič iz Bistrice.

tem oziru jednaka osoda prej zadeti morala več drugih učilišč.

Tako ima na primer nemška spodnja gimnazija v Kočevji že s početka vedno manj učencev kakor v Kranji in zaslужila bi torej tudi večjo pozornost štedujoče učne uprave.

Jaz tega ne pravim zato, da bi želel, da se odpravi gimnazija v Kočevji, nasprotno, po mojih mislih vsaka šola ima pravico do svojega obstanka in mi privoščimo od srca svojim nemškim sodeželanom lastno šolo, ki bo morda Kočevjarjem še bolj potrebna in koristna, če bodo omejili ali prepovedali krošnjarstvo, ki je glavni vir dohodkov Kočevjarjem, in se bodo morali obrniti do drugih virov. Zato bi obžalovali, ko bi se odpravila gimnazija v Kočevji, za katero je veliko storila mestna občina. Opomnim to le zato, ker hočem reči, da mora iskati človek po treznem, premišljevanji vseh razmer pravi vzrok, da se je odpravila gimnazija v Kranji, v antipatiji visoke učne uprave proti prebivalstvu slovenskemu. (Tako je! na desnici), in ker je bila ta šola v očeh učne uprave slovenska. V teh mislih potrjuje nas tudi to (Čujte! na desnici), da je gospod učni minister določil numerus clausus le za slovenske oddelke Ljubljanske gimnazije (Čujte! na desnici) in je prepovedal le slovensko paralelko; gotovo pa ne bi ugovarjal, ko bi hoteli stariši upisati otroke svoje v nemške oddelke. (Klici na desnici: To on hoče!)

Gospod minister je danes temu odločno oporekal, pa slovenski narod tako sodi in učni minister moral bi si bil že prej misliti, da bo tako sodil, in zato od njega ni bilo politično modro, da je spravil v nevarnost svojo veljavo, in še več dobro ime vlade zaradi malih stroškov, katere država plačuje za Kranjsko gimnazijo. (Tako je! na desnici.)

Ko se je jeseni minolega leta zopet sešel državni zbor, opustili smo parlamentarne demonstracije, kajti pričakovali smo od previdnosti in nepristranosti gospoda naučnega ministra, da bo temeljito presodil korake kranjskega deželne odbora in mestne občine v Kranji in na najvišjem mestu priporočil njeno prošnjo.

Žal, da smo se varali v svojih nadah; gospod učni minister bal se je gotovo, da bo kaj zgubil na časti, ko bi se bil po načelu „sapientia est mutare sententiam“ udal našim prošnjam, ker bi se morda potem ljudem zdelo, da njegove navedbe neso vselej primerne in včasih potrebujejo popravil. Zato se je glede Kranjske gimnazije dosedaj upiral in bi nam prej ustanovil z večjimi troški novo šolo v Ljubljani, kakor pa pustil v Kranji gimnazijo in tako preklical svojo naredbo, nasproti današnjim besedam, kje bi sploh bil minister, ki se ne bi oziral na finančni položaj države. Prebivalstvo na Gorenjskem visoko ceni gimnazijo v Kranji, in zato je 36 občin poslalo v zadnjem zasedanju peticijo deželnemu zboru, kar morejo potrditi gospodje z one (leve) strani, v kateri prosijo, da bi deželni zbor posredoval v tej stvari — da ostane gimnazija v Kranji. Deželni zbor je spoznal potrebo spodnje gimnazije v Kranji in naročil deželnemu odboru, naj sto pri merne korake, da se ohrani.

Jaz pa mislim, da ima o tem vprašanju govoriti več ali manj tudi ta visoka zbornica. Ni treba

posegati v pravice eksekutive in ji dajati navodila, vender ima visoka zbornica važno, rekel bi odločilno besedo. Kajti gospod minister nam obljubljen nove šole dati ne more, ako mu ta visoka zbornica ne dovoli sredstev. Pаметen človek ne bo nikomur odrekel potrebnih sredstev, ali ravno tako umevno je, da mora zbornica presoditi, če so potrebna sredstva. Kakor sem dokazal, je šola za nas na Kranjskem potrebna, ni pa potrebno, da bi morala biti v Ljubljani, marveč je želeli iz mnogih vzrokov, ki sem jih prej navedel, da se ne ustanovi v Ljubljani. Na korist je državi, prebivalstvu in disciplini, da gimnazija v Kranji ostane, in če bodo zahtevale razmere, razširi v zgornjo gimnazijo.

Zato bom pri dotičnem naslovu nasvetoval resolucijo, da v Kranji ostane gimnazija, in to resolucijo že sedaj priporočam visoki zbornici, da bo pokazala gospodu naučnemu ministerstvu, da neče k vsem naredbam g. učnega ministra reči „da in amen“ (Prav res! na levici) in tudi ne le zaradi tega naložiti državi večje breme, da obvelja malo premišljena ministrova naredba.

Glede nasvetovane resolucije v budgetnem odseku, rekel je naučni minister, kakor je v poročilu na strani 35, tako-le (čita):

„Naučna uprava bo z največjo pazljivostjo zasledovala predmet resolucije ter letos resno skušala rešiti vprašanje, ki more na jedni strani ustreči, željam slovenskim, na drugi upravičenim zahtevam naučne uprave, ki želi, da se učni namen v nemščini zaradi tega kolikor mogoče dosega, da morejo učenci v višjih razredih lahko poslušati pouk v nemščini.“

Ravno tako je danes govoril Nj. ekselencija. Res je čudno, da leta in leta potrebuje učna uprava, da se odloči ustreči zahtevi naroda slovenskega, in da ni treba dolgih preiskavanj, kedar gre za to, proti željam in pravicam slovenskega roda kaj storiti. (Tako je! na desnici.)

Kar čez noč so nas že večkrat presenetili z naredbami in odredbami daleč segajoče važnosti, kakor se je to zgodilo z naredbo, ki se tiče povišanja šolnine, in ukazom, s katerim so se odpravile nekatere srednje šole. Da se je gimnazija v Kranji odpravila ni bilo treba nikacih dolgih preiskav, odpravila se je že tudi se je oblastvo, ki je v prvi instanci poklicano, to stvar presojevati, nasproti izjavilo in svoje mnenje z važnimi vzroki podprlo. Mogoče, da je ministerstvo dobilo kako izjavo gimnazijskega ravnateljstva, katere bi za ministerstvo ne bila smela biti odločilna, kajti to je razsojevanje v lastni stvari, ker je znano, da profesorji rajši bivajo v večjih mestih, nego pa v manjših po deželi.

(Dalje prih.)

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 11. maja.

Ker delo v državnem zboru le počasi napreduje, bode baje vlada v kratkem zahtevala budgetni provizorij še za junij. Budget namreč ne bode v obeh zbornicah za časa rešen. Če zbor ne bode najmanjših stvari rešil, vedno se skličeta delegaciji, če bode sešel državni zbor še za malo

časa po sklepu delegacij. — Prvo branje šolskega zakona bode pa baje še le jeseni. Vlada bode nekda samo izdelala predlog ob uvedbi konfesionalne šole in jo jeseni predložila zbornici. Najbrž se dozdeva ministerstvu, da se Liechtensteinov predlog preveč ozira na želje Čehov, kar se tiče deželne avtonomije, in hoče torej s svojo predlogo preprečiti, da bi se ne ustreglo češkim željam.

Nekateri listi so objavili vest, da hoče odstopiti učni minister Gauč, ker večina državnega zbora vanj nema zaupanja. To pač ne bode resnica. Če se je Taaffe nedavno še tako vlekel za Gauča, da bi bila odstopila vsa vlada, ko bi bila učnemu ministru zbornica odrekla budget, ga tudi zdaj ne bode pustil.

V ponedeljek se bode ogerski zbornici poslanec predložil poročilo finančnega odseka ob obdačenju spirita. Državni zbor bode pač še le po Binkošti začel razpravljati to stvar, da bodo poslanci imeli dovolj časa, da poročilo dobro prouče. Ko bode rešen zakon ob obdačenju spirita, se bode zaključilo zasedanje in otvorilo novo, v katerem se bode volila delegacija.

Vnanje države.

Ruski listi mnogo pišejo, kako se širi katoličanstvo po Srbiji. Iz njih bi kdo res lahko sklepal, da preti pravoslavju velika nevarnost v Srbiji. V resnici pa dosedaj katoličanstva še ni nobena vlada v Srbiji podpirala. Sedaj se še le zida prva katoliška cerkev v Niši in v Belem gradu, kjer je do 5000 katolikov, je le majhna katoliška kapelica v palači avstrijskega poslanstva. Vladika Strassmayer se je pri raznih prilikah že pri srbski vladi potegoval za katolike, pa največ brez uspeha.

Več bolgarskih begunov poskusilo je bilo iz Srbije pri Trnu udreti v Bolgarijo, kjer bi se bili zjedini z drugimi nezadovoljnimi. Mejna straža jih je streljanjem razpodila. Pozneje so pa poskusili mejo prestopiti pri Radomiru, kjer se jim je ustavila žandarmerija. Bil je hud boj, v katerem je bilo več ranjenih.

Ker so se poslednji čas odnašali mej Grki in Turki nekoliko zboljšali, odide v kratkem poslanstvo iz Aten v Carigrad, ki bode izročilo sultanu Spasitelja red v briljantih.

Grška kraljica Olga odpotuje za tri mesece v Peterburg k svojim staršem. Morda ima to potovanje tudi kaj političnega pomena. Rusi se poslednji čas jako zanimajo za Grke. Hkratu ko je bil ruski veleposlanik Nelidov v Atenah, je bil grški minister vnanjih zadev v Peterburgu. Ker so se Srbi in Bolgari Rusiji zamerili, slednja vedno bolj pospešuje grške interese na Balkanu. Tudi večina ruskih listov izraža simpatije svoj do Grške.

O novem Krečanskem generalnem guvernerji Nikolai-i Sartinskem se poroča, da je sin Poljaka, ki je bil v turški službi, ter je pravoslavne vere. Sicer je pa jako izobražen, prijazen in energičen mož. Bil je nekaj časa svetnik pri veleposlaništvu v Parizu. Odnosaje na Kreti dobro pozna, ker je bil dlje časa muteserif Sfakijskega okraja. Krečani so ga vsi jako spoštovali, ker je bil nepristranski in pravičen Turkom in Grkom.

V 361 večjih francoskih selih zmagali so pri volitvah v občinske zastope republikanci, v 16 pa konservativci. Kako so pa volitve v manjših selih izpale, še ni točnih poročil. Boulangerjevi pristaši pri občinskih volitvah neso dosegli posebnih uspehov.

Kakor je izvedela angleška vlada, namerava Rusija zopet dalje pomakniti se v Srednji Aziji. S tem hočejo Rusi Angležem pokazati, da jim lahko škodujejo, v Aziji ako bode Anglija še nadalje ovirala rusko politiko v Bolgariji. Nedavno je general Komarov dobil visok red, kar se tolmači tako, da je car odobraval njegovo postopanje v Aziji. Komarov je bil namreč prouzočil boj na reki

Od Kamnika do Stahovec pelje četrtina lepa vozna cesta, od tod pa dobra, sem ter tja uprav kakor šetališče krasna zložna pot malone vedno po prelepem gozdu ob reki Bistrici do njenega izvira ali do Uršiča, kamor se pride zelo udobno v dveh urah.

Ne bodedo popisovali krasot Bistriške doline, a ko prideš do izvira Bistrice, ne moreš se dovelj diviti slikovitosti velikanskih gora, ki jo robijo na severu. Tu ti je prizor, ki z mogočno silo deluje nate in ti polni srce z nekim nepopisnim hrepenenjem. Čarobno oblikovane gore Brana, Turška gora in Skuta te obkrožujejo, na zahodu pa iznad predgorovja Napodeh in Podpodeh molči velikan Grintovec svoj osat vršec v nebo in zre ti naproti toli blizu in toli vabljivo, da bi najrajši kakor lahko-kрила tica zletel nanj. Kdor ima srce, ni možno mu ubraniti se silovitemu utisu te očarljive slike. Da je tako, priča nam je pesnik prelepih slovenskih trioletov, ki je bil na 23. dan oktobra 1884 v Bistrici ter je zabeležil ondi v knjigo za obiskovalce nastopne stihe:

„Čuden dan!
Vetrovi silno se tepó,
Burno oblaki se drvé;
Zdaj jasno, modro je nebo
Zdaj spet zavito je v megle;

Obseva zlato solne nas,
Ob enem nam sježi v obraz!
Ta bož je slika mojega srca,
Tu sreča sem, tu sem doma!“

A naprej, naprej na pot! Tudi od izvira Bistrice naprej hodiš pl ure do Žagane peči — čudovite, ogromno velike skale, ki stoji sredi gozda samotno, kakor da b bila z neba padla ter je od vrha do tal pravilnoma pol preskana — prijetno po lepem gozdu. Mo nad Žagano pečjo neba pot in začena neznano grda struga tudournikov in snežnih plazov. Po j strugi ti je hoditi do vrh Kokrškega sedla. Ž od kraja laziti ti je po vseh štirih po skalovji tunakopicelem, kajti tu koračiti je malo možno, večkrat ti je silno treba še gorske palice, da si nad sklo pomagaš. Sem ter tja štrli ti naproti skala z gotovega, rahlega stala toli pogibeljno, da, če sedotakneš in jo zvališ, te za ruši za večnost v gro.

Višje gori vspjme te divje grobiše, struga se razširi in po grohi ti je treba uprav riti, da prideš neznano poča in težavno naprej, a čvrst moraš biti, da ti nra v tej groblji ne onemore. Ko prideš do groblje zagledaš zopet Kokrško sedlo, katero si bil izgub iz vida malo nad Uršičem, kajti struga je do robilje ozka in globa ter od obeh stranih z gosti grmičjem obrobjena, da ne

vidiš družega kot nebo in skalovje pred seboj. Nad grobljem pa se razprostira širna melina in traje do vrh Kokrškega sedla, a na obeh straneh se vzdigujejo velikanske v nebo kipeče stene na desno gorovje Podpodeh na levo Kalskega grebena.

Tu je malo ali nič življenja; le tu pa tam nasmešlja se ti krasno žareči sleč ali pa ob oznožji napominan h sten snežnobeli gorčnik, a zdi se ti, ko da bi šepetala: „Ti gospodar sveta, čemu se ubijaš po tem divjem jarku?“ Čvrst hribozlec moraš biti, da prideš po tej strugi v dobrih treh urah vrh Kokrškega sedla. Čudno je, da Bistričani imenujejo ta jarek, ki je takoj od začetka zelo strm in se dviguje vedno bolj in bolj klo n d pet in štiri-deset stopinj strmine, „Kokrška dolina“, najbrže store to iz šale, kajti primeren mu je jedino pridevek: „Hudičev jarek“.

S Kokrškega sedla gre se lahko prav udobno na desno pod Mali Grintovec in okolu njega Grintovcu na vrhunec, a da se spočiješ, trebalo ti je iti v zavetišče, kakor smo že rekli, 325 metrov pod Kokrško sedlo. Res ni, da bi komu svetovali, ki je namenjen iti čez „Hudičev jarek“ na Grintovec, naj hodi tod, kajti, če je tudi vri hribozlec, uniči mu vse veselje.

(Konec prih.)

Kuš, ki je bil dal povod raznim diplomatičnim razpravam. Morda mu bode vlada tudi sedaj naročila, da naj kaj podobnega učini.

Dopisi.

Iz Celovca 10. maja. [Izv. dop.] — Slovenskega poslanca g. Kluna govor v državnem zboru napravil je na vse koroške Slovence najugodnejši utis. — Dolgo časa so naši nasprotniki trobili v svet, da se Slovenci na Koroškem dobro počutijo, da s svojimi nemškimi sodeželani zadovoljno živé, in da si ne želijo razmer, kakeršne vladajo mej prebivalci na Kranjskem. To pa je le pesek v oči! Tako govorijo le takrat, kadar jim nevarnost preti, da bi se njihovi načrti ne prekrizali ali kadar se hoté za svojo stvar okoristiti, kajti drugače nas naši visokoizobraženi prijatelji le preradi ometavajo z blatom in psovskami, kakor: „windischer Trottel“, „elende krainische Seelen“, „Auswürfe der Menschheit“, „inferiore Race“, itd., v istini pa nas hote imeti le za hlapce, ki bi jim pomagali zidati nemški most do Adrije. Kot taki bili bi koroški Slovenci Nemcem ljubi in dragi, a ker so se jeli gibati in zavedati svoje národnosti, bi naši nasprotniki to gibanje pred svetom najraje zakrili, in ako mogoče s časom popolnem zadušili. — Sploh se naši Nemci kar največ mogoče trudijo, Korošce zoper Kranjce naščuvati in švabska lista, Celovške „Freie Stimmen“ in Beljaška „Deutsche allg. Zeitung“, se v tem posebno odlikujeta. — Ne bodem vam z naštevanjem raznih zlobnostij naših nasprotnikov, ki se uporabljajo zoper nas Slovence, kratil prostora v Vaš m cenjenem listu; omenim naj le toliko, da je g. poslanca Kluna govor naše Nemce spravil popolnoma iz ravnotežja in da vsled tega kar besnijo. Oni pač neso nikdar pričakovali kaj takega in Beljaški liberalni državnozbornski poslanec g. Gohn sam se je prav grdo usedel, hoteč v državnem zboru polemizovati proti g. Klunu, kateri slednji pa mu je umel sistematično zapreti njegova usta, ter mu je z uradnimi pismi dokazal, da to, kar je govoril, nikakor ni zlobno obrekovanje, kakor je omenil napihneni g. Gohn, marveč da je vse popolna resnica. — Naši nasprotniki in ž njim naše višje osebe, kakor tudi c. kr. deželni šolski svet sam, so se že kar veselili, ker jim je skozi dolgo časa šlo v pomnemčevanju koroških Slovencev vse, tako po sreči, kakor so si želeli; umeli so doslej sigurno in z uspehom hoditi po potu, ki je njim in njihovim željam najbolje ugajal, če tudi so na Dunaj redno pri vsaki priliki vse drugače poročali, nego se je, pa po Koroškem v istini vršilo in zaukazovalo. Čas je prišel, ko je bilo mogoče našim poslancem na merodajnem mestu le mali del onih krivic navesti, ki so se do sedaj nam koroškim Slovencem prizadevale, in mi saj menimo, da bode naučni minister pl. Gautsch sedaj se vendar predramil, ter odslej nekoliko več oziral se tudi na nas ubogo rajo po Koroškem, da moremo v bodoče svoja bremena saj v tem oziru lažje prenašati in nam bode dovoljeno prosteje gibati se in dihati. Dne 3. maja, ko so nam Dunajski listi prinesli vest o izvrstnem govoru g. drž. poslanca Kluna, sešli smo se na večer skoro večinoma vsi tukajšnji Slovenci, spominjali se v naudušenih govorih zagovornikov naših slovenskih pravic ter sklenili, odposlati na Dunaj brzojavno zahvalnico, katero ste v 104. šte. svojim čitateljem itak že od besede do besede podali.

Sploh bodemo odslej še bolj pozorni in obelodanili bodemo po slovenskih listih vse do pičice in odločao kritikovali vsako nepostavno in krivično dejanje, ki bi se hotelo uporabljati v bodoče zoper nas, naj pride taisto od katere koli strani. — dolgo smo trpeli pod pritiskom nemške pesti; sedaj pa je skrajni čas, da se trpljenju Slovencev na Koroškem napravj konec. — Zatorej, koroški Slovenci, potrudimo se, zavedajmo se slovenske narodnosti, ostanimo s'ožni in ne udajmo se!

S Pivke 10. maja. [Izv. dop.] Dne 8. maja okolu poludne zadela je vas Palčje huda nesreča, silno je razsajal goreči petelin. Uničiti je hotel cele vas. V trenutku bilo je 7 poslopij v ognji. Ljudje po večjem na polji, neso mogli hitro na pomoč. Pri vsej nesreči vendar dohitela je pomoč iz bližnjih vasij. Največ prišlo jih je iz Trnja, pa tudi vrlih Zagorcev precej. Omejili smo ogenj na omenjena poslopja, da si je bilo do bližnje hiše sama dva koraka, za njo pa cela vrsta slamnatih streh. Gašenje ovirala je huda vročina v ozkih ulicah. Marsikaki pridni deklici unela se je obleka od

silne vročine. S čudovito vstrajnostjo delali so vsi, najbolj drzne in neutrudljive bile so pa Trnjanke. Vsak se jim je čudil. Domači ljudje bili so tako prestrašeni, da nekateri skoro neso vedeli, kaj delajo. G. nadžupan Št. Peterski je bil hitro na mestu, ter spodbujal gasilce, plačal je tudi nekaj vina. Hvala! Žalostno je bilo slišati jok in stok ubogih pogorelcev ter klic na pomoč. Hudo mi je bilo pri srci, videčemu mladega gospodarja, ki je nesel iz goreče hiše svojo bolno mater, ter podil živino iz hleva, vse drugo pa prepustil osodi. Ko pa vidim pri drugi hiši par otrok, ki so ravno svojo bolno mater ležečo na postelji vleklj na prosto, spomnil sem se Davidovih besed: „Pepe! jem mesto kruha in svojo pijačo mešam s solzami“.

Drugod zopet joče in obupno vpije gospodinja: „joj, moj Tonček!“ Trdila je, da je otrok v goreči hiši ostal. Kmalu zašlišimo mej praskanjem silnega ognja neke čudne glasove. Groza nas je obšla misleče, da je vendar le Tonček v hiši. Oče skoči, kot besen skoz ogenj v hišo, da reši svojega 4 letnega sinčka. V malo trenutkih pa prinese mesto mladega sinčka dve že omamljeni kokoši iz hiše. Kokotanje namreč bilo je toliko čudno in nerazložno, da nismo glasa razločiti mogli. Kmalu potem prijoče Tonček iz sosedove hiše, kamor se je šel skrit, in potolaženi smo bili.

Sedem gospodarjev je pogorelo popolnoma. Ravno tako zgorelo je veliko voz, plugov in gospodarsko orodje. Nekaterim zgorela je prav vsa hišna oprava, vsa obleka, z jedno besedo, vse, kar ni bilo železno, pokončal je grozni ogenj.

Tudi nekaj živine je poginilo. Druge nesreče pa pri gašenju ni bilo, kakor tu in tam se je kdo kaj malega opeknel.

Okolu tretje ure popoldne bil je ves ogenj na tleh. Grozen zubelj žugal nam je pokončati še sosedno hišo in ž njo vsó vas. Že se je unelo podstrešje bližnje hiše. Čuli so se glasovi: gorje! gorje! če se ta hiša uname. Gasilci, videč silno nevarnost, napno vse svoje moči, ter urno donašajo vode. Po silnem trudapolnem delovanju in trpljenju utrudili so se gasilci tako, da jih je veliko onemoglo. V tem trenutku pa zašlišimo tolažljivi glas trobentača vrle požarne brambe Postojinske in Otoške. Strah bil je pri kraji!

V trenutku napeljali so cevke po vseh poslopjih. Neumorno so delali ter sijajno pokazali svojo izurjenost. Oj, koliko je vendar vredna požarna bramba!

Po dveurnem neutrudljivem delu pogašeno je bilo vse. Hvala pristrčna! plemenitim Postojincanom in Otočanom, ki so nam 3½ ure daleč prihite in na pomoč. Vozili so se samo do sem ¾ ure. Telegram potreboval je iz Št. Petra do Postojine celo uro. Čudno, pa resnično! Blagi ognjegasci prekosili so celo elektriko.

Naš skrbni blagorodni gospod c. kr. okrajni glavar dospel je v istem času na kraj pogorišča ter si ogledal nesrečo. Čast in hvala mu!

Po požaru ogledali smo še jedenkrat vse, povpraševali smo, če so pogoreli kaj zavarovani. Seveda le za neznatne svote. Kako je ogenj nastal, nam ni znano. Še nek čuden slučaj se je pripetil.

Jeden pogorelec imel je na odru silno veliko sena, čakal je, da ga odpelje o lepem vremenu v Trst No, sedaj mu ga ne bo treba voziti.

Omenjeni mož je vsako leto zavaroval nekaj sena, tako tudi letos pri banki „Slaviji“. Imel je zavarovanega letos 300 stotov od 7. sept. 1887 do 7. maja 1888. Drugi dan, to je 8. maja je pogorel. Vse jedno se pa nadejamo, da bo slavna banka ubožca kaj odškodovala. Bog daj, da mož kaj dobi za preveliko škodo!

Zaradi omenjene nesreče nastala je pri dotičnih pogorelcih velika beda. Posebno trije uničeni so popolnoma. Prosimo usmiljenja pri sočutnih srcih! Dotične doneske bo hvaležno vsprejemal bl. g. nadžupan Šent. Peterski, ali pa častiti duhovski urad v Trnju.

Konečno dostavim še željo, da bi se skoro ustanovila kaka požarna bramba v naši bližini n. pr. v Šent. Petru. —c.

Domače stvari.

— (Gosp. A. Funtek) je te dni dostal izpit za meščanske šole iz matematično-prirodoslovne skupine; poleg tega je za iste šole izprašan iz jezikovno-zgodovinske skupine.

— (Majski izlet „Glasbene matice“) Spomlad praznovali bodo učenci „Glasbene šole“ v

nedeljo popoldne na Drenikovem, oziroma „Češkem vrhu“.

— (Umrli) je dne 9. t. m. popoldne ob 7. uri po daljšem bolehanju g. Peter Pavlin, obče znani hišni posestnik in krčmar v Rovtah nad Logatcem v 67. letu. Ranjabil je tudi večletni občinski odbornik, ud krajnega šolskega sveta tukaj in ud c. kr. kmetijske družbe kranjske. Blag mu spomin! — Zgoraj imenovani je že 38. mrtvec v tem letu, kar je za Rovtarsko faro (ki šteje 2100 duš) izredno veliko število.

— (Kranjska industrijska družba) bode zveksala svoj kapital za 500.000 gld. Občni zbor je namreč sklenil izdati za 500.000 gld prioritêtnih delnic, da z dobljenimi novci zida nove fužine na Savi na Gorenjskem.

— (Vreme) je neugodno, kakor skoro vsako leto ob „trijacij“ (Pankracij, Servacij, Bonifacij). Deževalo je včeraj in danes, po planinah pa izvestno snežilo, ker je temperatura precej nizka.

— (Boroveljski puškarji) prosili so vlado, naj bi jim po nizki ceni prepuščala stare puške, da bi je predelavali v repetirke.

— (Brzovlaki mej Trstom in Dunajem) bode pričeni z 12. dnem t. m. imeli samo vozove prvega in drugega razreda.

— (Dijaške ustanove za Kranjsko) so razpisane z rokom do 10. junija t. l. in sicer: Magdalena Golobova letnih 21 gld. 93 kr., Anton Jeralova 111 gld. 65 kr., dvoje M. Kodelovih po 54 gld. 60 kr., I. Müllerjeva l. 80 gld., Jožef Peharčeva l. 186 gld. za politehniko, J. Prešernova l. 139 gld. 92 kr. za gimnazijo in teologijo, J. Pretnarjeva l. 34 gld., A. Raabova l. 200 gld. 4 kr., dvoje Schellenburgovih po 49 gld. 94 kr., A. Schurbijeva l. 30 gld., I. Stampflova l. 200 gld. samo za nemške Kočevanje, A. Steinbergova l. 54 gld. 38 kr., A. Umekova l. 100 gld. za gimnazijo in J. Valičeva l. 60 gld. 14 kr.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Beligrad 10. maja. Polkovnik Mišković imenovan načelnikom generalnega štaba. — Uradni list objavlja, da so generala Gruić in Lješanin, polkovnika Orešković in Dragašević umirovljeni. Lješanin bil umirovljen na lastno prošnjo po 42 letnem službovanju.

Peterburg 10. maja. „Praviteljstveni Vestnik“ navaja, da je ruska vlada vse storila, da bi Bolgarom olajšala povrat na postavni pot in da bi se zopet povrnilo normalne razmere nasproti Rusiji. Ako se nenaravne razmere Bolgarske nasproti Rusiji doslej neso zboljšale, krivi so temu izključno mogotci bolgarski.

Pariz 11. maja. Povodom razdelitve daril alžasko-lorenskim otrokom imel poslanec Siegfried (Seine inferieure) nagovor, v katerem je dejal, da bi bila francosko-nemška vojna velika nesreča za oba naroda. Spominjajoč na ozbiljno in pretižno konkurenco ameriško, rekel je, da je Alzacija z Loreno jedini uzrok antogonizmu mej Francosko in Nemčijo. Razpravljal je potem, ali bi se to vprašanje ne moglo rešiti mirnim potom, v prvi vrsti po zakoniti kompenzaciji. Sprava obeh narodov ugledila bi pot carinski zvezi, katera bi pospeševala trgovino. Siegfried rekel naposled: Jedino sprava more končati krizo, za katero Evropa boleha.

Berolin 11. maja. Cesar se razmeroma dobro počuti. Groznica jako neznatna, spanje, če tudi večkrat pretrgano, okrepujuče, moči se boljšajo.

Razne vesti.

* (Spomenik cesarice Marije Terezije na Dunaji) bode se slovesno odkril v nedeljo 13. maja t. l. Spomenik stoji na trgu mej muzejema in je velikansko delo. Prostor obsega 632 m². Glavna figura, cesarica Marija Terezija, tehta 230 q, vsaka čveterih jezdni podob po 80 q, kamenja za podstavo je 690 kubičnih metrov. Skupni stroški za ves spomenik iznašajo 850.000 gld. ter se plačajo iz fonda za razširjanje Dunajskega mesta. Slovesno odkritje bode stalo 20.000 gld., ker je postavljenih 8 tribun s 10.300 sedeži. Mej družimi sta povabljeni avstrijski in ogerski državni zbor. Okolu spomenika stoji 16 velikanskih jamborov po 20 metrov visokih in spodaj ½ metra debelih. Na nji visi zagrinjalo, ki bode padlo v trenutek odkritja.

* (Grozna toča) bila je v Indiji. Listi javljajo skoro neverjetno vest, da je okolu Delhija in Muradabodu pobila 150 ljudij.

„LJUBLJANSKI ZVON“
 stoji (331-108)
 za vse leto gld. 4.60; za pol leta
 gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:

7. maja:

Pri **Slonu**: Graf z Reke. — Berger z Dunaja. — Greben iz Beljaka. — Norden iz Kolonje.
 Pri **Malič**: Dostal z Dunaja. — Rump iz Norinberga. — Linke z Dunaja. — Nelli iz Krainburga.
 Pri **južnem kolodvoru**: Engelhart iz Gradca. — Pališ z Dunaja.
 Pri **avstrijskem cesarji**: Stuller iz Marburga. Lehman iz Linza.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
9. maja	7. zjutraj	739.5 mm.	13.6° C	sl. vzh.	jas.	0.00 mm.
	2. popol.	736.2 mm.	26.0° C	sl. jzh.	jas.	
	9. zvečer	736.0 mm.	17.6° C	sl. jz.	jas.	
10. maja	7. zjutraj	737.3 mm.	13.6° C	sl. jz.	obl.	28.10 mm.
	2. popol.	736.4 mm.	19.4° C	sl. jz.	obl.	
	9. zvečer	737.4 mm.	10.4° C	z. jz.	obl.	

Srednja temperatura 19.0° in 14.4°, za 6.2° in 1.4° nad normalom.

Dunajska borza

dné 11. maja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 78.95	gld. 78.65
Srebrna renta	80.50	80.25
Zlata renta	109.80	109.70
5% marcna renta	93.55	93.40
Akcije narodne banke	871.00	874.00
Kreditne akcije	280.10	278.60
London	126.80	126.90
Srebro	—	—
Napol.	10.03 1/2	10.04
C. kr. cekini	5.95	5.95
Nemške marke	62.12 1/2	62.10
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	131 gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	168
Ogerska zlata renta 4%	97	35
Ogerska papirna renta 5%	105	70
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	118
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	127	80
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	99	20
Kreditne srečke	178	50
Rudolfove srečke	10	25
Akcije anglo-avstr. banke	120	105
Tramway-društ. velj.	170 gld.	226

Največja prihranjenja v gospodinjstvu. V prodajalnicah kolonialnega blaga in delikates ter droguerijah. Najvišja odlikovanja in zlate kolajne.

Daje se dobiva Ko
 najedenkrat, ne da bi se kaj pridejalo, izvrstno mesno juho. **Bouillon-Extract** dišava za jed nepresegljivo zaradi dobrega okusa in nizke cene.

Maggi's
 Marke: Extractum Purum, Aux Fines Herbes und Trüffel-Würze.

Fine moke za juho iz sočivja.
 Napravljane pod varstvom c. kr. avstrijskega obrtnega nadzorstva in švicarske obnovekoristne družbe.

● Osrednja zaloge: **Wien, I., Jasomirgottstrasse 6.** ●
 Prodajajo: Peter Lassnik, H. L. Wenzel, Schussnig & Weber. — V Zagorji: R. E. Michelie, Ivan Müller, Rudniška bratovska skladišča. — V Litiji: Ivan Waggonik. (902-25)

Za vnanjo porabo. Pri protinu in trganji, bolečinah po udih in vsakovrstnih unetjih pokazalo se je posebno uspešno Moll-ovo „Francosko žganje“. Steklenica stane 80 kr. Vsaki dan ga razpošilja po poštne povzetki A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 12 (13 6)

Zahvala.

Povodom požara v Paléji na 8. maja t. l. izrekam podpisani blagorodnemu gospodu c. kr. okrajnemu glavarju vitezu Schwarzu za njegovo očetovsko skrb in požarni brambi iz Postojine in Otoka, katera je nesrečnim pogorelcem s svojim gasilnim orodjem dobro došla, najtoplejšo zahvalo.

Županstvo v Št. Petru,
 dne 9. maja 1888.

Ivan Spilar, nadžupan.

Družba sv. Cirila in Metoda.

Uplačale so podružnice:

Konjiška	30 gld. — kr.
Železniška	21 „ 25 „
Podgradska	106 „ 10 „
Bolška	20 „ — „
Šmiheljska na Koroškem	110 „ — „
Loško-potoška	25 „ 74 „

Darovali so:

Mohorjani v Apačah na Koroškem	2 „ 30 „
Gosp. Ciperle na Dunaji	12 „ — „
M. Šerbičelj, komendant nemškega reda v Rehpergu	9 „ — „

V Ljubljani, 7. maja 1888.

Dr. Jos. Vošnjak,
 blagajnik.

VELIKA DENARNA LOTERIJA.

Najnovejša velika, od visoke državne vlade v HAMBURGU dovoljena in z vsem državnim premoženjem zjamčena denarna loterija ima **95.500 srečk**, od katerih se izžreba **47.800 srečk**. Za žrebanje določeni skupni kapital znaša

9,160.290 mark.

Znamenita prednost te denarne loterije je ugodna naredba, da se vseh 47.800 dobitkov, ki so zraven v tabeli, že v malo mesecih in sicer v sedmih razredih sukcesivno gotovo izžreba.

Glavni dobiček prvega razreda znaša 50.000 mark, poraste v drugem razredu na 55.000, v tretjem na 60.000, v četrtem na 70.000, v petem na 80.000, v šestem na 90.000, v sedmem pa eventuelno na 500.000, specijelno pa na 300.000, 200.000 mark itd.

Podpisana trgovska hiša uljudno vabi k udeležitvi te velike denarne loterije.

Častiti naročevalci se prosijo naročitvi pridejati dotične zneske v avstrijskih bankovcih ali poštinih markah. Tudi se denar lahko pošlje po poštnej nakaznici, na željo se naročitve izvrše tudi proti poštneemu povzetju.

Za žrebanje prvega razreda velja

- 1 cela originalna srečka av. v. gld. 3.50.
- 1 polovica originalne srečke av. v. gld. 1.75.
- 1 četrtina originalne srečke av. v. gld. —.90.

Vsak dobi originalno srečko z državnim grbom v roke in ob enem uradni načrt žrebanja, iz katerega se razvidi vse natančneje. Takoj po žrebanji dobi vsak udeleženec uradno, z utisnjenim državnim grbom, listo dobitkov. Dobitki se točno po načrtu izplačajo pod državnim jamstvom. Ko bi kakemu kupcu srečk proti pričakovanju ne ugajal načrt žrebanja, pripravljeni smo ne ugajajoče srečke pred žrebanjem nazaj vzeti in dotično vsoto povrniti. Na željo se uradni načrt žrebanja naprej zastoj pošiljajo na ogled. Da nam bo mogoče vsa naročila skrbno izvršiti, prosimo taista kolikor mogoče hitro, vsekako pa pred

15. majem 1888

nam doposlati.

(284-8)

VALENTIN & CO.,

Bankgeschäft,

HAMBURG.

Otvorenje mesne obrti.

Podpisana usoja se p. n. občinstvu javiti, da je na Kongresnem trgu št. 3, v Cetinovičevi hiši, ravnokar otvorila

prodajalnico raznovrstnega suhega mesa

(prej g. M. Mauser-jeva)

in bode zajedno prodajala ondi

sveže goveje meso.

Priporočevaje se najljubše p. n. občinstvu v mnogobrojno nakupovanje in obilni naročbam i z dežele, zagotavlja, da se bode vestno trudila, vedno z dobrim blagom, pošteno vago in natančno postrežbo ustrezati vsestranskim željam in zahtevam. Odličnim spoštovanjem

(332-1)

Julija Urbasova.

„THE GRESHAM“

zavarovalno društvo za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijo:

Dunaj, Giselastrasse št. 1, Pešta, Franz-Josefsplatz

v hiši društva.

št. 5 in 6, v hiši društva.

Društvena aktiva	frank. 97,872,236.55
Letni dohodki na premijah in obrestih dné 30. junija 1887	18,678,393.10
Izplačitve zavarovalnin in rent in zakupnin itd. za obstanka društva (1848) več kot	191,108,220.84
V slednji dvanajstmesечnej poslovalnej perijodi uložilo se je pri društvu za	58,038,225.—
novih ponudb, vsled česar znaša skupni znesek za obstanka društva na uloženi ponudbah več kot	1,510,786,529.58

Prospecte in druga razjasnila daje

Glavna agentura v Ljubljani, na Tržaški cesti št. 3, II. nadstropje pri **Guido Zeschkotu.** (407-12)